

Sag C-569/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

30. oktober 2020

Forelæggende ret:

Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien)

Afgørelse af:

27. oktober 2020

Tiltalt:

IR

Hovedsagens genstand

Straffesag uden at den tiltalte er til stede. Fastlæggelse af arten af sagen in absentia (artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 2016/343). Retsmidler mod domfældelsen in absentia i henhold til artikel 9 i direktiv 2016/343.

Den præjudicielle forelæggelses genstand og retsgrundlag

Fortolkning af bestemmelserne i direktiv 2016/343 og rammeafgørelse 2009/299.

Grundlaget for anmodningen er artikel 267 TEUF.

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343, sammenholdt med 36.-39 betragtning til direktivet, og artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse [2002/584]¹, sammenholdt med 7.-10. betragtning til rammeafgørelsen, fortolkes

¹ O.a.: Oprindeligt »rammeafgørelse 2009/299«. Ved denne rammeafgørelse blev artikel 4a indsat i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002, L 190, s. 1).

således, at de omfatter en situation, hvori den tiltalte er blevet underrettet om den tiltale, der er rejst mod ham, i dennes oprindelige udgave, herefter objektivt ikke kan underrettes om retssagen, fordi han er flygtet, og forsvares af en beskikket advokat, med hvem han ikke har nogen kontakt?

Såfremt dette besvares benægtende, er en national bestemmelse (NPK's artikel 423, stk. 1 og 5), som ikke fastsætter nogen retsbeskyttelse over for efterforskningskridt, som gennemføres in absentia, og en domfældelse, som sker in absentia, da forenelig med artikel 9, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, andet punktum, i direktiv 2016/343, og artikel 4a, stk. 3, sammenholdt med stk. 1, litra d), i rammeafgørelse [2002/584], hvis den tiltalte efter at være blevet underrettet om den oprindelige tiltale holder sig skjult og derfor hverken har kunnet underrettes om datoen og stedet for retssagen eller om konsekvenserne af ikke at give møde?

Såfremt dette besvares benægtende, har artikel 9 i direktiv 2016/343, sammenholdt med chartrets artikel 47, da direkte virkning?

Anførte EU-retlige forskrifter og retspraksis

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT 2016, L 65, s. 1, herefter »direktiv 2016/343«), navnlig 36.-39. betragtning og artikel 8-10.

Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA, rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (EUT 2009, L 81, s. 24, herefter »rammeafgørelse 2009/299«), navnlig artikel 4a, stk. 1, litra d), og stk. 3, formularens litra d), punkt 3.4.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2016, C 202, s. 389, herefter »chartret«), navnlig artikel 47.

Anførte nationale retsforskrifter

Nakazatelno-protsesualen kodeks (strafferetsplejeloven, herefter »NPK«), navnlig artikel 423, stk. 1 og 5, artikel 425, stk. 1.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

- 1 Der blev rejst tiltale mod IR for en straffelovsovertrædelse i henhold til artikel 321, stk. 3, i Nakazatelen kodeks (straffeloven, herefter »NK«), fordi han angiveligt i perioden fra august 2010 til den 24. februar 2011 på Republikken Bulgariens og Republikken Grækenlands område med 11 andre personer var en del af en kriminel organisation, som [angiveligt] i kriminelt øjemed i stort omfang transporterede ubanderolerede afgiftspligtige varer (cigaretter) over grænserne og distribuerede dem på det nationale område. Han blev endvidere tiltalt for en sekundær straffelovsovertrædelse – en straffelovsovertrædelse i henhold til NK's artikel 234, stk. 2, nr. 3 – for i perioden fra den 15. februar til den 24. februar 2011 at have medvirket til importen af 373 490 ubanderolerede cigaretpakker til en værdi af 2 801 175 Leva (BGN), idet gerningsgenstanden var af særlig høj værdi, og gerningen ikke var mindre alvorlig. For den første strafbare handling er der fastsat en »frihedsstraf« på ikke mindre end tre år og for den anden en minimumsstraf på to års »frihedsstraf«.
- 2 Under efterforskningen var det ikke muligt at finde IR, som derfor blev eftersøgt; i en anden sag forelå der allerede en europæisk arrestordre. Efterfølgende blev han fundet. Tiltalen blev forkyndt personligt for ham, idet han var repræsenteret af en advokat. IR besluttede ikke at udtale sig. Han angav kun en adresse, hvor han kunne findes.
- 3 Tiltalen blev indgivet til retten. Retten forsøgte flere gange at indkalde IR til retsmødet. IR kunne ikke findes – heller ikke på den adresse, som han havde angivet. Den befuldmægtigede advokat nedlagde sit hverv som forsvarer med henvisning til den manglende kontakt. Retten udpegede først en beskikket forsvarer og efter dennes nedlæggelse af sit hverv endnu en beskikket forsvarer. IR og hans nye advokater har aldrig mødtes. Den senest udpegede advokat har oplyst, at hun ikke har forsøgt at kontakte hans pårørende. Det er principielt uklart, om IR ved, at tiltalen mod ham bliver behandlet ved retten, og at han har fået udpeget en beskikket advokat.
- 4 Retten afgjorde, at IR skulle varetægtsfængsles, og udstedte en europæisk arrestordre. Efterfølgende blev denne [arrestordre] ophævet af den ret, der havde udstedt den, eftersom der var tvivl om, hvorvidt den var forenelig med rammeafgørelse 2002/584 og direktiv 2012/13 for så vidt angik retten til information. Der blev indgivet en anmodning om præjudiciel afgørelse (C-649/19).
- 5 Af procesretlige årsager (mangelfuldt anklageskrift) blev sagens retslige del afsluttet. Efter indgivelsen af et nyt anklageskrift blev den genoptaget. Igen var det trods ihærdig eftersøgning, herunder gennem pårørende, tidligere arbejdsgivere og udbydere af mobiltelefoni, ikke muligt at finde IR. I det første retsmøde blev der rejst spørgsmål om, hvorvidt sagen kunne gennemføres, uden at

IR var til stede, navnlig om hans rettigheder i denne sag in absentia, og i hvilket omfang en eventuel domfældelse ville være bindende for ham.

- 6 Ifølge parternes udtalelser – som retten tilslutter sig – skal sagen gennemføres og afgøres, uden at IR er til stede.
- 7 Der skal træffes afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt den forelæggende ret er forpligtet til entydigt at fastlægge, hvorledes denne sag, hvor IR ikke er til stede, påvirker hans rettigheder; specifikt, om IR kan anfægte en eventuel domfældelse med den begrundelse, at den udgør en tilsidesættelse af hans ret til at være personligt til stede, fordi straffesagen blev gennemført, uden at han var til stede,.

Hovedsagens parter væsentlige argumenter

- 8 Forsvaret har gjort gældende, at en sådan anfægtelse er mulig, mens anklagemyndigheden ikke har afgivet nogen udtalelse.

Kort fremstilling af begrundelsen for den præjudicielle forelæggelse

Spørgsmålet om, hvorvidt de præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling

- 9 For det første indleder den forelæggende ret retssagen mod IR, uden at han er til stede. Dermed anvender den bestemmelserne i artikel 8 i direktiv 2016/343. Derfor har retten en retlig interesse i at få oplyst, hvilken type sag in absentia den gennemfører, dvs. om der er tale om den i artikel 8, stk. 2, i direktiv 2016/343 omhandlede type eller den i artikel 8, stk. 4, første punktum, i direktiv 2016/343 omhandlede type.
- 10 For det andet indgives anmodningen om præjudiciel afgørelse også i lyset af den forelæggende rets ansvar i henhold til artikel 8, stk. 4, andet punktum, i direktiv 2016/343, og dermed for at IR, såfremt han pågribes med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel domfældelse, kan underrettes om, hvorvidt han har adgang til et retsmiddel mod domfældelsen eller ej.
- 11 Oplysningerne i henhold til artikel 8, stk. 4, andet punktum, i direktiv 2016/343 skal fremlægges af den forelæggende ret selv, eftersom denne har truffet afgørelse om at gennemføre straffesagen, uden at IR er til stede. Dermed er den forelæggende ret bedst i stand til at vurdere, under hvilke betingelser denne sag in absentia skal gennemføres – under betingelserne i artikel 8, stk. 2, litra b), og stk. 3, i direktiv 2016/343, hvorefter IR efter at være dømt uden at være til stede ikke vil have adgang til noget retsmiddel, eller under betingelserne i artikel 8, stk. 4, i direktiv 2016/343, hvorefter han vil have adgang til et retsmiddel. Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål behøver den forelæggende ret Domstolens vejledning.

- 12 Såfremt der sker domfældelse, vil der være stor sandsynlighed for, at der udstedes en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af »frihedsstraffen«, som henset til tiltalens alvor sandsynligvis vil lyde på mere end fire måneder. Heri skal det klart angives, hvilken type sag in absentia der er blevet gennemført, formularens litra d), nr. 2). Afhængigt af oplysningerne skal der eventuelt garanteres et retsmiddel som omhandlet i formularens litra d), punkt 3.4.
- 13 I henhold til national lovgivning udstedes den europæiske arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af straffen af anklagemyndigheden uden domstolens medvirken – hverken ved udstedelsen eller ved den senere kontrol. Herefter træffer anklagemyndigheden afgørelse om, hvad der angives i denne arrestordre.
- 14 Ifølge præmis 35 og 36 i Domstolens dom af 12. december 2019, [ZB (Den kongelige anklager i Bruxelles)] C-627/19 PPU, EU: C:2019:1079, er det lovligt, at retten ikke medvirker ved udstedelsen af den europæiske arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af straffen, eftersom denne arrestordre har grundlag i en dom, hvorved retten har sikret overholdelsen af den dømte persons rettigheder. Henset hertil består den forelæggende rets forpligtelse i forbindelse med denne sag, der gennemføres, uden at den tiltalte er til stede, navnlig ved afgørelsen om gennemførelsen af dommen, i entydigt at fastlægge, hvilken type sag in absentia den gennemfører: en type, der indebærer efterfølgende adgang til et retsmiddel, eller en type, der ikke indebærer en sådan adgang. Således vil anklagemyndigheden ved udstedelsen af den europæiske arrestordre kunne henvise til rettens fastlæggelse. I modsat fald vil dette vigtige spørgsmål kun afgøres af anklagemyndigheden, hvilket vil være i strid med princippet om, at alle afgørelser i henhold til rammeafgørelse 2002/584 er underlagt domstolskontrol, idet domstolene skal medvirke på mindst et af retsbeskyttelsesniveauerne: enten ved udstedelsen af den nationale eller [ved udstedelsen] af den europæiske arrestordre.
- 15 Såfremt det lægges til grund, at den forelæggende ret først kan stille sine spørgsmål til Den Europæiske Unions Domstol efter en domfældelse, medfører dette, at den slet ikke kan stille spørgsmålene. I henhold til den nationale lovgivning vil der efter denne domfældelse være truffet endelig afgørelse om alle procesretlige spørgsmål vedrørende proceduren for parternes medvirken, herunder om det forhold, at sagen er gennemført in absentia. Den ret, der har truffet materiel afgørelse, må ikke behandle disse spørgsmål igen. De må kun drøftes af en højere instans, såfremt denne skal tage stilling til et retsmiddel, som anvendes af forsvaret eller anklagemyndigheden.
- 16 I praksis vil dette betyde, at retten i første instans, som har truffet afgørelse om gennemførelsen af sagen in absentia, fratages muligheden for at anmode Den Europæiske Unions Domstol om afklaring af spørgsmålet om, nøjagtigt hvilken bestemmelse i artikel 8 i direktiv 2016/343 der finder anvendelse i hovedsagen.
- 17 Såfremt det [derimod] lægges til grund, at oplysningerne i henhold til artikel 8, stk. 4, andet punktum, i direktiv 2016/343 først skal gives ved pågribelsen af den

person, som er dømt uden at være til stede, medfører dette, at disse oplysninger kun kan gives af anklagemyndigheden helt uden rettens medvirken. Samtidig er anklagemyndigheden principielt ikke forpligtet til at underrette den person, der er dømt uden at være til stede, om vedkommendes rettigheder, og den har desuden, da den ikke er en ret, ikke mulighed for at forelægge Domstolen spørgsmål herom.

- 18 På baggrund heraf har den forelæggende ret en retlig interesse i at forelægge Den Europæiske Unions Domstol de ovenfor anførte spørgsmål.

Henvisningen til direktiv 2016/343 og rammeafgørelse [2002/254]

- 19 Såfremt IR dømmes uden at være til stede, vil spørgsmålet om, hvilken lovgivning der finder anvendelse, afhænge af stedet for hans pågribelse.
- 20 Såfremt han pågribes på det nationale område, vil artikel 9, sammenholdt med artikel 8, i direktiv 2016/343 finde anvendelse.
- 21 Såfremt han pågribes i en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, vil artikel 4a i rammeafgørelse [2002/584] finde anvendelse, for så vidt angår den garanti, der skal gives i henhold hertil.

Bemærkninger til det første spørgsmål

- 22 Det er uklart, hvad kravet om, at den tiltalte i henhold til artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343 skal »underrettes om retssagen«, nøjagtig indebærer. På den ene side hedder det i 36. betragtning, at denne underretning bør forstås som at give den tiltalte »en officiel meddelelse om tid og sted for retssagen på en måde, der gør det muligt for vedkommende at blive bekendt med retssagen«. I hovedsagen forlod IR permanent den adresse, som han angav til efterforskningsmyndighederne, og den ihærdige eftersøgning af ham gav ikke noget resultat. Derfor har han ikke modtaget disse oplysninger. På den anden side henvises der i 38. betragtning til, at der, når det afgøres, om den måde, hvorpå den mistænkte eller tiltalte er blevet underrettet, er tilstrækkelig, bør tages hensyn til den omhu, som de retslige myndigheder har udøvet, og til den omhu, som den pågældende har udøvet, mens 39. betragtning specifikt nævner en flugt, hvilket er tilfældet i hovedsagen.
- 23 Denne uklarhed omfatter også artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse [2002/584], hvis indhold er identisk med indholdet af direktivets artikel 8, stk. 2, litra b); også 7.-9. betragtning til rammeafgørelsen er [indholdsmæssigt] identiske med 36.-39. betragtning til direktivet.
- 24 I hovedsagen har de retslige myndigheder udvist den nødvendige omhu for at finde den tiltalte, mens han selv ønskede at flygte. Efter den oprindelige eftersøgning blev han fundet og underrettet om tiltalen, idet han angav en fast adresse, og herefter forsvandt han igen. Under disse omstændigheder opstår det spørgsmål, om der er sket en korrekt underretning om retssagen som omhandlet i artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343 og artikel 4a, stk. 1, litra b), i

rammeafgørelse [2002/584], eftersom det faktiske fravær af en sådan underretning kun skyldes den tiltaltes bevidste beslutning om at flygte. På den anden side nævnes den tiltaltes flugt udtrykkeligt i 39. betragtning og i artikel 8, stk. 4, hvilket udelukker, at der er sket en korrekt underretning i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 2016/343, mens denne flugt ikke nævnes som et kriterium i rammeafgørelse [2002/584].

- 25 Er betingelserne i artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343 og i artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse [2002/584] kort sagt opfyldt i en situation, hvor der er sket underretning om den oprindelige tiltale, hvis de retslige myndigheder herefter kun som følge af tiltaltes flugt ikke kan underrette ham om retssagen, og kan det således lægges til grund, at han er blevet »underrettet om retssagen«?
- 26 Der er uklarhed om indholdet af kravet i henhold til artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343 om, at den tiltalte, som ikke er til stede, »repræsenteres af en befuldmægtiget advokat, som er udpeget enten af den mistænkte eller tiltalte eller af staten«. Artikel 4a, stk. 1, litra b), i rammeafgørelse [2002/584] har en lignende ordlyd.
- 27 IR valgte i hovedsagen en advokat, men denne nedlagde sit hverv, efter at IR flygtede. I første omgang fik han udpeget en anden beskikket advokat (»udpeget [...] af staten« som omhandlet i artikel 8, stk. 2, litra b), i direktiv 2016/343), og efter at denne nedlagde sit hverv, blev der udpeget yderligere en advokat, som aktuelt faktisk varetager hans forsvar i sagen. IR har ikke kendskab til denne advokat og har aldrig haft kontakt med ham. Denne advokat har ikke forsøgt at kontakte ham, f.eks. gennem hans pårørende. Kan det under disse omstændigheder lægges til grund, at IR forsvares af en »befuldmægtiget advokat«?

Bemærkninger til det andet spørgsmål

- 28 Det andet spørgsmål forelægges som et alternativ, såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål benægtende, eftersom dette vil medføre, at artikel 8, stk. 2, litra b), og stk. 3, i direktiv 2016/343 ikke finder anvendelse i sagen, og at den tiltalte således er omfattet af garantiene i henhold til artikel 8, stk. 4, andet punktum, og artikel 9 i direktiv 2016/343. I så fald er det tvivlsomt, om den nationale lovgivning giver adgang til de retsmidler, som er påkrævet i henhold til EU-retten.
- 29 Mere specifikt: Såfremt en national retssag i henhold til NPKc1's artikel 423, stk. 1, indledes, genoptages sagen in absentia efter kriterierne i denne bestemmelse ikke, og personen, der er dømt in absentia, har ikke adgang til noget (navnlig ikke noget effektivt) retsmiddel. Derfor er der tvivl om, hvorvidt NPK's artikel 423, stk. 1, er forenelig med direktivets artikel 8, stk. 4, og artikel 9.
- 30 Når der udstedes en europæisk arrestordre, iværksættes i medfør af den garanti, som skal gives i henhold til litra d), punkt 3.4 i formularen for den europæiske arrestordre, en særlig procedure for fornyet prøvelse. I den foreliggende sag er det tvivlsomt, om NPK's artikel 423, stk. 5, er i overensstemmelse med artikel 4a, stk. 1, litra d), i rammeafgørelse [2002/584], eftersom den fritager Varhoven

[kasationen] sad (øverste kassationsdomstol, Bulgarien) fra forpligtelsen til at opfylde denne garanti, som anklagemyndigheden overtog ved udstedelsen af den europæiske arrestordre. Således vil Varhoven [kasationen] sad anvende den nationale lovgivning, nemlig NPK's artikel 423, stk. 1, og den dømte IR vil ikke have adgang til fornyet prøvelse af sagens realitet.

Bemærkninger til det tredje spørgsmål

- 31 Alle disse spørgsmål forfølger et praktisk formål: Den forelæggende ret ønsker klart at kunne fastlægge, hvilken type sag in absentia der gennemføres, således at det står klart, om IR, såfremt han dømmes uden at være til stede, har adgang til effektive retsmidler mod domfældelsen in absentia.
- 32 Dette praktiske formål udledes af forpligtelsen i henhold til artikel 8, stk. 4, andet punktum, i direktiv 2016/343: Den forelæggende ret, som har truffet afgørelse om at gennemføre sagen, uden at IR er til stede, skal utvetydigt fastslå, om han har en anerkendt ret til beskyttelse mod en eventuel domfældelse in absentia eller ej; dette kræver imidlertid også, at det klart fastslås, hvori denne beskyttelse består.
- 33 Samtidig er der en sammenhæng mellem karakteren af den sag, hvor den nationale arrestordre er udstedt (nemlig en domfældelse in absentia), og den europæiske arrestordres bestanddele. Arten af sagen in absentia afgør, hvilken af de fire typer af garantier i henhold til artikel 4a i rammeafgørelse [2002/584] [formularens litra d)] der skal gives. Dette fremgår af Den Europæiske Unions Domstols praksis vedrørende en rets medvirken til proceduren for udstedelsen af en europæisk arrestordre, som i henhold til national lovgivning kun udstedes af anklagemyndigheden.
- 34 Hed henblik herpå er det påkrævet, at den forelæggende ret, såfremt den anser retsforhandlingen in absentia i hovedsagen for at være omfattet af den i artikel 8, stk. 4, første punktum, i direktiv 2016/343 omhandlede type, gør opmærksom på, at de effektive retsmidler i henhold til andet punktum foreligger og finder anvendelse. Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, at Domstolen kun påviser, at NPK's artikel 423, stk. 1, og stk. 5, er uforenelige med EU-retten. I så fald vil den person, der er dømt uden at være til stede, igen ikke kunne påberåbe sig en retsbeskyttelse: Den nationale lovgivning giver ikke vedkommende adgang hertil, og såfremt denne bestemmelse findes at være i strid med EU-retten, vil dette ikke medføre, at der stilles retsmidler til rådighed.
- 35 Med henblik herpå er det nødvendigt at fastslå, om artikel 9 i direktiv 2016/343 har direkte virkning.
- 36 I den foreliggende sag er en fortolkning, som er i overensstemmelse med EU-retten, kun mulig, hvis IR overgives i medfør af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en straf, som han er idømt. I så fald kan NPK's artikel 422, stk. 1, nr. 6, og artikel 423, stk. 5, på grundlag af besvarelsen af det andet spørgsmål muligvis fortolkes således, at de ikke kun finder anvendelse på personer, som er blevet overgivet i forbindelse med en udleveringsprocedure, men

også på personer, som er blevet overgivet på grundlag af en europæisk arrestordre, da en procedure i henhold til rammeafgørelse 2002/584 i sig selv er en form for forenklet udlevering. Dette vil betyde, at den bulgarske ret er bundet af den garanti, som gives i henhold til artikel 4a, stk. 1, litra d), i rammeafgørelse [2002/584], en garanti, hvis indhold er fastlagt af Den Europæiske Unions Domstol og ikke af den bulgarske Varhoven [kasationen] sad.

- 37 Såfremt IR derimod pågribes på det nationale område efter sin domfældelse, vil bestemmelsen i NPK's artikel 423, stk. 1, gælde for ham. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, eftersom den definerer de nationale kriterier for [en sag] in absentia og ikke for en sag i henhold til artikel 8 i direktiv 2016/343. Den kan ikke fortolkes *contra legem*. Dens anvendelse kan kun undlades, såfremt den bestemmelse, mod hvilken den strider (artikel 9, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, sammenholdt med stk. 2, i direktiv 2016/343), har direkte virkning.
- 38 Domstolen har allerede fastslået, at chartrets artikel 47 har direkte virkning (dom af 14.5.2020, [Staatsanwaltschaft Offenburg,] C-615/18, EU:C:2020:376, præmis 72). Imidlertid er princippet om adgangen til effektive retsmidler ved en domstol konkretiseret i en sekundærretlig bestemmelse i EU-retten, nemlig i artikel 9 i direktiv 2016/343. Dette fører til spørgsmålet, om denne bestemmelse i sig selv eller sammenholdt med chartrets artikel 47 har direkte retsvirkning.
- 39 Der er ikke nogen tvivl om, at artikel 9 i direktiv 2016/343 giver den enkelte en ret over for statens retshåndhavende myndigheder; den fastsætter bindende og utvetydigt de betingelser, hvorunder denne ret opstår (den tiltalte var ikke til stede under retssagen, og de betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, var ikke overholdt), idet den »utvetydigt pålægger medlemsstaterne en pligt til at tilvejebringe et bestemt resultat« (dom af 6.11.2018, [Bauer og Willmeroth,] C-569/16 og C-570/16, EU:C:2018:871, præmis 72). Dette resultat er et retsmiddel, »som giver mulighed for en fornyet prøvelse af sagens realitet« (artikel 9 i direktiv 2016/343). Desuden fastsætter denne bestemmelse et alternativ: »[...] at mistænkte eller tiltalte har [...] ret til en ny retssag eller til et andet retsmiddel [...]«.
- 40 Bestemmelserne i direktivets artikel 9 og NPK's artikel 423, stk. 1, definerer den ret til en ny retssag, som en person, der er dømt uden at være til stede, har, på samme måde, idet de anerkender denne ret uden at fastlægge den specifikke procedure i detaljer, altså om der skal være tale om en helt ny retssag eller blot om en anfægtelse. For så vidt som den nationale bestemmelse i NPK's artikel 423, stk. 1, har direkte virkning – den anvendes nemlig sammen med NPK's artikel 425, en bestemmelse, som regulerer den fornyede behandlings specifikke art – opstår det spørgsmål, om det kan lægges til grund, at artikel 9 i direktiv 2016/343 har direkte virkning og dermed kan finde anvendelse i stedet for NPK's artikel 423, stk. 1, og sammen med NPK's artikel 425.

- 41 Mere specifikt, om det er muligt at anerkende retten til fornyet prøvelse i henhold til artikel 9 i direktiv 2016/343 og herefter i henhold til NPK's artikel 425, stk. 1, fastlægge den fornyede prøvelses art: en ny retssag fra første instans eller en anfægtelse af afgørelsen i første eller anden instans.
- 42 Med andre ord og hvad angår hovedsagen, hvis: 1. den forelæggende ret fastlægger arten af sagen in absentia mod IR således, at den kun skal finde sted under betingelserne i direktivets artikel 8, stk. 4, første punktum, eftersom betingelserne i stk. 2 ikke er opfyldt; 2. den forelæggende ret specificerer retsmidlet i henhold til direktivets artikel 9, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, andet punktum, nemlig at IR, såfremt han dømmes uden at være til stede, kun har ret til at anmode om og opnå fornyet prøvelse af sagen efter at have ansøgt inden for en frist på seks måneder fra udleveringen af en kopi af dommen in absentia; 3. den fornyede prøvelses specifikke art (ny samlet prøvelse eller anfægtelse af domfældelsen in absentia i første eller anden instans) vurderes af Varhoven [kasationen] sad, idet den fornyede prøvelses art med sikkerhed vil indebære en materiel prøvelse af tiltalen under IR's og en af ham valgt forsvarers effektive personlige medvirken, vil denne garanti da have en retlig værdi, for så vidt som grundlaget herfor alene består i den direkte virkning af artikel 9 i direktiv 2016/343?